ΦΡΑΝΚ ΓΟΥΑΪΛΝΤΧΟΡΝ – ΛΕΣΛΙ ΜΠΡΙΚΟΥΖ, "ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΧΑΫΝΤ"
ΘΕΑΤΡΟ "ΒΕΜΠΟ"

Η οργάνωση ενός υπερθεάματος λαϊκής ψυχαγωγίας, όπως είναι το μιούζικαλ, έχει τους όρους της και επ' αυτών κρίνεται. Το είδος έχει ανάγκη αφειδώλευτων μέσων και άρτιας τεχνικής υποστήριξης. Ζητάει ηθοποιούς με επάρκεια στο τραγούδι και στην κίνηση, όχι απλώς ανέχεται, αλλά αντιθέτως απαιτεί τη σκηνική λάμψη που εξαρτάται από τα στοιχεία της όψεως, απεχθάνεται τη λιτότητα, αρέσκεται στην ταχεία εναλλαγή και είναι δυνατόν να κρατά αρκετά χαλαρή σχέση με το πρωτογενές δραματουργικό υλικό του. Το μιούζικαλ είναι –και οφείλει να είναι- πάνω απ' όλα θέαμα, και δη θέαμα ψυχαγωγικόν.
Το μιούζικαλ που ανέβασε ο Γιώργος Κιμούλης στο Θέατρο "Βέμπο" βασίζεται στο πρωτογενές υλικό του διάσημου ρομαντικού μυθιστορήματος του Ρόμπερτ Λιούις Στήβενσον *Η παράξενη ιστορία του Δόκτορος Τζέκυλ και του κυρίου Χάυντ*. Το ιδεολογικό υπόβαθρο της ηθικής αλληγορίας χωρίς να αποφεύγει τις παγίδες της μανιχαϊστικής θεώρησης την οποία θέλει να άρει. Ο ευγενής και καλλιεργημένος διανοούμενος που δαγκώνει λίγο πιο βαθιά το μήλο της γνώσης και απελευθερώνει έναν άλλο εαυτό σύμφυτο με τη βία και το έγκλημα αποτελεί αναμφιβόλως μια μορφή γοητευτική, από την οποία δεν απουσιάζει ένα κάποιο φιλοσοφικό βάθος, αν και η ανάπτυξή της οργανώνεται κυρίως επί τη βάσει των κοινωνικών συμφραζομένων που ορίζου τη μάχη καλού και κακού.
Η διασκευή ("απόδοση" σύμφωνα με το πρόγραμμα) που ανέβασε ο Γιώργος Κιμούλης οφείλει τη μυθοπλασία της στο μυθιστόρημα του Στήβενσον –και όχι μόνον, καθώς αξιοποιεί επίσης μοτίβα από συγγενείς λογοτεχνικές πηγές, π.χ. την ιστορία του Τζακ του Αντεροβγάλτη- το στοχασμό της σε μια πληθώρα φιλοσοφικών και λογοτεχνικών πηγών, από τον Ηράκλειτο και τον Νίτσε έως το φαουστικό αρχέτυπο και αγνοούμε πόσα ακριβώς οφείλει στο αμερικάνικο μιούζικαλ· σίγουρα όχι όλα.
Στο επίπεδο της παράστασης το πράγμα είναι καλοστημένο για το είδος του. Έχει θέαμα, ασκημένο -τουλάχιστον για τα ελληνικά δεδομένα- θίασο, ζωντανή μουσική, αντιθέσεις και πάθη, χιούμορ και συναίσθημα, χαρίεσσες σκηνές που εναλλάσσονται με κινηματογραφική ταχύτητα με τις σκοτεινότερες πτυχές του μύθου. Ο αρμοδιότατος για το είδος Γιάννης Σαμσιάρης ξεχωρίζει, η Νίκη Παλληκαράκη είναι όσο πρέπει λαμπερή και αξιοποιεί τα πολλά προσόντα, ο ίδιος ο Κιμούλης βρίσκεται στο στοιχείο του: ελίσσεται γοργά, κύριος στο παίγνιο των μεταμορφώσεων.
Μία βασική επιφύλαξη. Το ίδιο το είδος, αλλά ακόμη και αυτή η ιστορία του Στήβενσον, δεν είναι βέβαιο ότι αντέχουν το βάρος τόσων αναφορών. Και αν μεν για μια μερίδα του κοινού φαίνονται αβαθείς, καθώς το πεδίο ανάπτυξής στους στο πλαίσιο του συγκεκριμένου δραματουργικού εγχειρήματος είναι περιορισμένο, ελλοχεύει πάντοτε ο κίνδυνος για μιαν άλλη μερίδα –πιθανόν μεγαλύτερη- αν δεν περάσουν απαρατήρητες να συσκοτίσουν το ευλόγως αναμενόμενο εύληπτο θέαμα.